
Septemberjagten

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Septemberjagten

4

Septemberjagten

Septemberjagten

September - Jagten

Af Kaj Munk

Nat.d. 26.9.37[1]

Skuddet gik, og Fuglen faldt ikke, og dermed var saa Hønejagten indledet paa bedste Maade. Men det maa tilføjes med Hast, at siden faldt de, de smaa Agerhøns, oh saa skønt, som Hjertet kunde begære; op tordner Hærskaren, og først peger Bøssen paa den yderst til højre, drejer sig saa med Anstand og sømmelig Fart, til den peger paa den yderst til venstre, to Høns paa Tasken og Resten af Flokken med Sikkerhed i uskadte Stand forsvundet i det fjerne. Saa staar Hunden, bom, i Lyngen, op buldrer to tykke Kyllinger og af Sted til hver sin Side, og Bøssen gentager sit Kunststykke fra før - tro, det er dejligt at mærke, at man kan endnu.

Der er en gruelig Hoben Høns i Aar, men mange af dem er usselig bitte. En Flok Kyllinger af Spurvestørrelse, en anden Flok af Størstørrelse fortæller om, hvor haardt For-sommerens raa Vejr er faret frem mod de tidligste Kulde, og hvor ufortrødent den lille graa Mand og hans Kone har taget fat paa en frisk. Er de nu til Tak blevet skudt bort den første Jagtdag, fordi de lettede før de smaa og af Jægerne antoges for Løsgængere fra en sprængt Flok, hvordan klarer saa Agerbaberne det forfærdende Regndøgn, der pumpedes ud over Danmark Dagen efter? Kan man overhovedet gøre sig Haab om, at disse Spædlinge kan staa Efteraaret igennem og endog kæmpe sig Kræfter sammen til at klare den bidske Vinter? Vi beder en Bøn til Gudinden Artemis om, at det maa lykkes, og tordner Hunden i Dæk og faar Bøssen paa Nakken. For naturligvis vil ingen Jæger med sin gode Vilje gøre saadan en lille tapper Familie Fortræd. Det er jo bare overfor Mennesker, vi dræber og lemlæster i Flæng Børn og Forældre og hvem det ellers kan falde for. I Spanien i Gaar og i Kina i Dag, og hvem tør spørge om hvor i Morgen?

Saa, nu har hun Stand igen i Stubben, har Mamsel Fylla. Men naturligvis kan hun ikke længere styre sig; nu har hun oplevet for meget. Lugten er sød og kraftig - hun maa kunne ordne det selv. Her hjælper ikke Brøl eller oprakte Hænder, hverken Fascisthilsen eller Rød Front, hun gør et Spring, det myggesværmer hende om Øren og Øjne og Næsebor med brusende saligtduftende Vingeflimmer, hun snapper til højre og venstre, og sætter i Fart og hvad faar hun saa ud af det andet end Rap af Hundepisken til sidst og Trusler om at blive sendt til et forbedringshus med det første!

Saa lægger vi atter ud paa Vandring, men nu bliver Putterne svære at finde. Det gode Høstvejr, der endnu fortsættes, har fremskyndet Høsten, saa Stubmarkerne forlængst har smagt Plov eller Harve de fleste Steder, og allevegne er der allerede Folk i Kartofflerne. Derfor er Hønsene ikke at træffe, hvor de ellers plejer at holde til. Hvad gør saa det? Er Luften ikke Septembers, den høje og klare og fine, har Markerne ikke de kendte skære

Farver, saa selv de visnende Kartoffeltoppe minder om gammelt Guld. Festligt er det at gaa her igen, at blive lykkeligt mættet med Indtryk og sundt udaset, mens Hertapointerens gule Lyn spiller hen over Agrene utrættet Time efter Time, og Gud selv maler paa Himlen den lange Dag for at gøre den blaa og blaaere, til han ind under Aften opgiver det og vælter alle sine Malerpotter ud over den.

Kaj Munk.